

Ավետիք Իսահակյան

Կուզեի լինել գարնան արեգակ

Կուզեի լինել գարնան արեգակ,
Չքնաղ վարդերով կուրծքդ պճնեի,
Անդորր սրտիդ մեջ վառեի կրակ,
Մութ աչերիդ մեջ պայծառ շողայի:

Կուզեի լինել երգող շատրվան
Եվ երագների լուռ օրօրեի,
Կամ թե շողշողուն ոսկի ծիածան
Շուշան ճակատիդ պսակ հյուսեի:

Կուզեի լինել ալիքը ծովի
Եվ ոտներիդ տակ մեղմիկ հևայի,
Կամ թե լեռների բուրմունքը հովի
Փարթամ մազերդ շոյելու գայի:

Կուզեի լինել երկինք աստղավառ
Քեզ, ինչպես երկրի շուրջը, պատեի,
Հագար ու հագար աչքերով գոհար
Քեզ դյուրված, արբած հավերժ նայեի:

1899

Ալեքսանդրապոլ